

عنوان مقاله:

جلوه های عرفان نظری در حماسه های منظوم فارسی رامایانا

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات شبه قاره، دوره 9، شماره 33 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

پریسا سلطانی - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی دانشگاه یزد

محمدکاظم کهدویی - دانشیار گروه زبان و ادبیات فارسی دانشگاه یزد

محمد خدادادی - گروه زبان و ادبیات فارسی دانشگاه یزد

خلاصه مقاله:

رامایانا، کهن ترین حماسه هندی است که توسط والمیکی، به زبان سانسکریت، بین قرون 5 تا 3 ق.م. سروده شده و بعدها به صورت منظوم و منتور، به زبان فارسی، برگردانده شده است. گرچه در نگاه نخست، این داستان حماسی می نماید؛ ولی سرشار از آموزه های اخلاقی و مضامین عرفانی است. مفاهیم عرفان نظری شامل: وحدت وجود، تجلی و انسان کامل در نسخه های چهارگانه رامایانا، به وفور یافت می شود که نیاز به بررسی و واکاوی دارد. پدیدآورندگان حماسه های فارسی رامایانا، در پردازش مفاهیم عرفان نظری، علاوه بر بهره گیری از عرفان هندو، از عرفان اسلامی نیز استفاده کرده و تحت تاثیر محیط جغرافیایی هند در زمان سلطنت فرمانروایان گورکانی، به طرح مباحثی در خصوص حماسه های فارسی رامایانا پرداخته اند که از صلح و آشتی، میان عرفان هندو و اسلامی حکایت می کند. در این پژوهش، به بررسی و کاربرد مفاهیم ذکر شده در ترجمه های رامایانا پرداخته و جایگاه عرفان اسلامی و اندیشه های هندوئیسم، نموده خواهد شد. این پژوهش به روش کتابخانه ای، انجام می گیرد، و ابتدا مقدماتی درباره مباحث عرفان نظری مورد نظر، طرح، و سپس جلوه های عرفان نظری از دل آثار مذکور، استخراج و بررسی می شود.

کلمات کلیدی:

حماسه فارسی رامایانا، عرفان اسلامی، هندوئیسم، مبانی نظری، اسطوره

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/889630>

